Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 13. **Warszawa, dnia 5 maja 1930 r.** **Rok XII.**

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą 1 zł 35 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 151-67, tel. Administracji Min. Sk. 84-26.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ:

Przepisy ogólne.

251.

OBWIESZCZENIE
Przewodniczącego Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. rosyjskich osób prawnych.

Stosownie do art. 5 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o likwidacji mienia b. rosyjskich osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 377), oraz § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 czerwca 1928 roku, wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 636), podaje się do publicznej wiadomości, że z dniem 15 kwietnia 1930 r. miejscem urzędowania p. Adolfa Cichockiego, likwidatora mienia b. ros. „Mińskiego Towarzystwa Wzajemnego Kredytu" jest Warszawa, ul. Żórawia Nr. 6 m. 14 (tel. 506-99) w godzinach od 17-ej do 19-ej.

Przewodniczący Komitetu Likwidacyjnego:
(—) *W. Jakubowski.*

(Monitor Polski z dnia 23 kwietnia 1930 r. Nr. 94, poz. 140).

252.

OBWIESZCZENIE
Ministra Skarbu

z dnia 24 kwietnia 1930 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932) ustalam na miesiąc maj 1930 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*

(Monitor Polski z dnia 30 kwietnia 1930 r. Nr. 100, poz. 147).

Organizacja władz.

253.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 kwietnia 1930 r.

o reorganizacji komisji szacunkowej do spraw podatku dochodowego przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Sieradzu w okręgu izby skarbowej w Łodzi.

Na zasadzie art. 33 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) zarządzam co następuje:

§ 1. Znosi się istniejącą przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Sieradzu w okręgu izby skarbowej w Łodzi komisję szacunkową do spraw podatku dochodowego, a na jej miejsce ustanawia się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych w Sieradzu z kompetencją terytorjalną:

1) 1 komisję dla okręgu urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w Sieradzu z wyłączeniem miasta Zduńskiej Woli,
2) 1 komisję dla miasta Zduńskiej Woli.

§ 2. Każda z komisyj szacunkowych wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia składa się z 8 członków i tyluż zastępców.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*

(Dz. U. R. P. z dnia 26 kwietnia 1930 r. Nr. 30, poz. 268).

Podatki bezpośrednie.

254.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 kwietnia 1930 r.

L. D. V. 2460/2/30

zawierający wskazówki do wymiaru podatku dochodowego na rok 1930.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku ze zbliżającym się okresem wymiarowym podatku dochodowego na rok 1930, Ministerstwo Skarbu przypomina obowiązek Izb Skarbowych opracowania, w myśl przepisu § 160 Instrukcji z dnia 15/V 1929 r., norm średniej dochodowości z gruntów w terminach i w sposób w tymże §-fie podanych.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu przypomina, że szacowanie dochodów z gospodarstw rolnych według norm orjentacyjnych, winno być ograniczone do wypadków, gdy płatnik nie przedłoży na poparcie swego zeznania o dochodzie ksiąg gospodarczych względnie innych dowodów, a władza wymiarowa nie rozporządza konkretnym materjałem, umożliwiającym indywidualne oszacowanie.

Należyte respektowanie przez władze wymiarowe rzetelnie prowadzonej rachunkowości rolnej przy ustalaniu dochodu podatkowego jest ze wszech miar wskazane, albowiem tylko tą drogą można osiągnąć rezultaty wymiarowe, odpowiadające rzeczywistej dochodowości gospodarstw rolnych.

Przytem zwraca się uwagę, że ustawa o państwowym podatku dochodowym nie wymaga od płatników (prócz wymienionych w art. 21) prowadzenia prawidłowej rachunkowości. Zatem dowód skuteczny stanowić mogą księgi rachunkowe, prowadzone według uproszczonych wzorów, chociażby nawet należało niejednokrotnie wyniki książkowe uzupełniać, w drodze zwykłego postępowania, brakującemi danemi, niezbędnemi do ustalania dochodu. Braki formalne księgowania nie powinny być powodem odrzucenia dowodów z ksiąg, które pozatem nie budzą wątpliwości co do rzetelności ich prowadzenia. Z tych względów winny być przyjmowane również jako wystarczający dowód na poparcie zeznania — zapiski płatnika, o ile budzą zaufanie co do swej rzetelności.

O ile płatnik nie przedłoży na poparcie swego zeznania ksiąg lub zapisków rachunkowych, lecz powoła się na zeznanie świadków lub też na inne dowody — należy przeprowadzić odpowiednie dochodzenie i ustalić dochód według wyników tych dochodzeń, jeżeli porównanie ustalonego w ten sposób dochodu z dochodem podobnych gospodarstw, prowadzących księgi rachunkowe, względnie zapiski, nie wykazuje zbyt wielkiej rozbieżności.

Również nie bez znaczenia dla szacowania dochodu powinny być opinje rzeczoznawców, powoływanych z pośród fachowców i osób dających rękojmię uczciwej oceny.

Wreszcie, o ile dokonanie wymiaru, w myśl przytoczonych wyżej sposobów postępowania, okaże się niemożliwe, wtedy dopiero winna władza skarbowa posiłkować się normami przeciętnej dochodowości, przyczem jednak należy postępować bardzo ostrożnie i z zastrzeżeniem jak najdalej idącej indywidualizacji poszczególnych jednostek gospodarczych pod względem warunków produkcji (jakość gleby, oddalenie od kolei, jakość dróg, zadłużenie płatnika i t. p.)

Specjalnej uwadze władz wymiarowych poleca się szacowanie dochodów przy pomocy norm orjentacyjnych dla gospodarstw rolnych, dotkniętych w okresie, z którego dochód się opodatkowuje, klęską nieurodzaju. Do tej kategorji gospodarstw normy przeciętnej dochodowości nie powinny być w żadnym wypadku szablonowo stosowane, a kwestja opodatkowania winna być traktowana zupełnie odrębnie na zasadach wyrażonych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 20/III 1925 r. L. DPO. 749/II.

O ile chodzi o gospodarstwa uprzemysłowione, należy przy stosowaniu norm orjentacyjnych mieć na uwadze wskazówki, podane w §-fie 162 Instrukcji z dnia 15/V 1929 r.

Co do dopuszczalności potrąceń z art. 10 ustawy od dochodu z gruntów, ustalonego na podstawie norm średniej dochodowości — miarodajne są przepisy § 169 Instrukcji z dnia 15/V 1929 r.

Dla zachowania równomierności w opodatkowaniu gospodarstw rolnych — Ministerstwo Skarbu określa na podstawie urzędowych danych statystycznych przeciętną cenę za 100 kg żyta z okresu gospodarczego 1928/29 — na kwotę 32 zł, zaś z roku kalendarzowego 1929 — na kwotę 25 zł. Według tych cen należy przeliczać na złote dochód określony w centnarach metrycznych żyta na podstawie norm orjentacyjnych. Zastosowanie jednej z podanych cen zależnem powinno być od tego, czy opodatkowanie następuje według wyników roku gospodarczego czy też wyników roku kalendarzowego.

W wypadkach, gdy płatnik udowodni, że przeważającą część zboża sprzedał po cenie niższej od przeciętnej, to ta niższa cena winna być miarodajna przy obliczaniu dochodu podatkowego danego podatnika na zasadzie norm przeciętnej dochodowości.

Treść powyższego okólnika należy zakomunikować podległym władzom wymiarowym.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

255.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1930 r.

L. D. V. 1604/1/30

w sprawie zamknięcia i uzgodnienia ksiąg bierczych podatków bezpośrednich.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych.

W związku z ukończeniem okresu budżetowego 1929/30 i wynikłą stąd koniecznością należytego zamknięcia i uzgodnienia ksiąg bierczych i głównych podatków bezpośrednich według nowych wzorów, wprowadzonych instrukcją z dnia 15 maja 1929 r. o ujednostajnieniu i uproszczeniu postępowania, stosowanego na zasadzie obowiązujących przepisów przy wymiarze i poborze podatków bezpośrednich przez władze skarbowe I i II instancji (Dod. do Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18 z 1929) — Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Z uwagi na to, że dokładne zamknięcie i należyte uzgodnienie ksiąg bierczych według nowych wzorów wymagać będzie nieco więcej czasu, niż w latach ubiegłych, Ministerstwo Skarbu ustanawia ostateczny termin ukończenia prac, związanych z zamknięciem i uzgodnieniem ksiąg bierczych i głównych przez Urzędy Skarbowe Podatków i Opłat Skarbowych *na dzień 1 czerwca 1930 roku.* Równocześnie z ukończeniem zamknięcia ksiąg bierczych i głównych Urzędy Skarbowe przedłożą właściwym Izbom Skarbowym roczne zestawienia podatków bezpośrednich, sporządzone na wzorze Nr. 9 R., przyczem przedkładany dotychczas przy rocznem zamknięciu, a sporządzany na specjalnym wzorze, podział końcowych zaległości, Urzędy Skarbowe sporządzą na wzorze Nr. 1. OG. do § 26 powołanej instrukcji i równocześnie z rocznem zamknięciem przedłożą Izbom Skarbowym. Na podstawie nadesłanych przez Urzędy Skarbowe rocznych zestawień podatków bezpośrednich Izby Skarbowe sporządzą ogólne roczne zamknięcia tych podatków na wzorze Nr. 9R. oraz szczegółowe zamknięcia poszczególnemi podatkami według Urzędów Skarbowych na wzorze Nr. 8R. (wzamian sporządzonego dawniej na wzorze Nr. 3). Do wymienionych zestawień Izby Skarbowe dołączą podział zaległości końcowych poszczególnych podatków, wykazanych przez Izby Skarbowe w rocznem zamknięciu podatków bezpośrednich, sporządzony na wzorze Nr. 1 OG., oraz takiż podział zaległości, sporządzony na tym wzorze według poszczególnych Urzędów Skarbowych, zawierający podział ogólnej zaległości danego Urzędu Skarbowego, wykazanej w rocznem zamknięciu podatków bezpośrednich, — odrębnie dla podatków bezpośrednich zwyczajnych i podatku majątkowego.

Wymienione zestawienia Izby Skarbowe przedłożą Ministerstwu Skarbu *w terminie do dnia 1 lipca 1930 r.*

Zamknięcie i uzgodnienie ksiąg bierczych podatków bezpośrednich winno być dokonane z zachowaniem postanowień, zawartych w rozporządzeniu Ministerstwa Skarbu z dnia 27 marca 1928 r. L. D. V. 2430/1., z tem jednak, że podsumowania ksiąg bierczych należy dokonać stronicami tak, ażeby każda strona (folio) księgi bierczej stanowiła uzgodnioną i bilansującą się całość tak co do należności zaległych, jak i bieżących; poczem w końcu księgi bierczej należy sporządzić zestawienie poszczególnych uzgodnionych stron celem otrzymania łącznych sum przypisów, odpisów, uiszczeń, zaległości i nadpłat, zawartych w księdze bierczej. W braku odpowiedniej ilości wolnych kart w końcu księgi bierczej wspomniane zestawienie może być sporządzone na dodatkowych arkuszach z tem jednak, że arkusze te mają być doklejone w końcu księgi bierczej, a na ostatniej przesznurowanej stronie księgi bierczej ma być umieszczona uwaga, że zestawienie stron (folio) sporządzone zostało na dodatkowych arkuszach, doklejonych do księgi bierczej.

Wpływy z tytułu zaliczek na poczet podatku przemysłowego za rok 1929, uiszczone w okresie od dnia 1 kwietnia 1929 r. do dnia 31 marca 1930 r. i wykazywane w księgach głównych i miesięcznych zestawieniach podatków bezpośrednich w przedziałkach, przeznaczonych dla uiszczeń na poczet podatków jeszcze nie wymierzonych, należy podliczyć i — po uzgodnieniu z księgami bierczemi — wykazać w przedziałce 16 księgi głównej wzór Nr. 8R, zamieszczając równocześnie w przedziałce 8 tejże księgi sumę — równą kwocie wykazanych w przedziałce 16 uiszczeń, 9 jako przypis bez podania pozycyj wymiarowych w przedziałce 7 z zaznaczeniem w przedziałce 5 księgi głównej, że wykazana kwota przypisu powstała ze zbilansowania wpływów podatku przemysłowego, uiszczonych z tytułu zaliczek na poczet wymiaru za rok 1929. W analogiczny sposób z właściwą uwagą w przedziałce 5 należy przypisać w księdze głównej sumy zaliczek na poczet podatku przemysłowego od obrotu za r. 1930, uiszczone do dnia 31 marca 1930 r., a księgowane w księgach bierczych, założonych na rok budżetowy 1930/1931.

Uzgodnienie rocznych wyników ksiąg bierczych z danemi w księgach głównych winno być przeprowadzone odrębnie dla należności zaległych i bieżących tak, ażeby wyprowadzone na dzień 31 marca zaległości końcowe podatków bezpośrednich, pozostałe wskutek nieuiszczenia należności z lat ubiegłych oraz zaległości z tytułu przypisów, dokonanych w bieżącym roku budżetowym, — ściśle odpowiadały rzeczywistym sumom tych zaległości, wyprowadzonym w księgach bierczych poszczególnych podatków i wykazanym w rocznem zamknięciu według wzoru Nr. 9R. Obowiązek uzgodnienia odrębnie należności zaległych i bieżących dotyczy również tych wypadków, gdy księgi biercze — wskutek niedostarczenia na termin nowych druków były prowadzone na starych wzorach.

Narówni z zaległościami podatków bezpośrednich w księgach bierczych według nowych wzorów winny być wyprowadzone zaległości końcowe z tytułu narosłych na dzień 31 marca, a nieuiszczonych, kar za zwłokę względnie odsetek za odroczenie oraz kosztów egzekucyjnych. Przy obliczaniu tych zaległości należy stosować się do poniższych wskazówek. Przypisy kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych, przypadających za bieżący okres budżetowy, należy uskuteczniać w okresie całego roku budżetowego w przeznaczonych na ten cel przedziałkach ksiąg bierczych i głównych *w kwotach równych uiszczonym sumom tych należności*. Od zalegających należności z tytułu podatków bezpośrednich, przypisanych w bieżącym okresie budżetowym, a nieuiszczonych do końca roku budżetowego, jak również od nieuiszczonych do końca roku budżetowego kwot zaległości początkowej tychże podatków, — należy obliczyć przypadające kary za zwłokę i nieuiszczone koszty egzekucyjne, należne na podstawie nakazów sekwestracyjnych — o ile czynność egzekucyjna była przedsiębrana — i wyprowadzone tą drogą sumy przypisać w przeznaczonych na ten cel przedziałkach księgi bierczej, wykazując je równocześnie w przedziałkach księgi bierczej, przeznaczonych dla wykazania zaległości końcowej z tytułu kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych z należności bieżących. Obliczenie zaległości końcowych z tytułu kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych, wykazanych z początkiem okresu budżetowego, jako zaległość początkowa, winno być dokonane przez zmniejszenie kwoty zaległości początkowej o sumy odpisów i uiszczeń, dokonanych w okresie roku budżetowego na poczet tej zaległości, wyprowadzenie różnicy jako zaległości końcowej i wykazanie jej w przedziałkach księgi bierczej przeznaczonych dla wykazania zaległości końcowej z tytułu kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych z zaległości początkowej. W wypadku równoczesnego uiszczenia kar za zwłokę na poczet zaległości początkowej i należności z bieżącego okresu budżetowego, przypadających od tej samej zaległości podatkowej, — przypisać należy w odpowiedniej przedziałce księgi bierczej tylko taką część uiszczonej kwoty kar za zwłokę, która przypada za bieżący okres budżetowy, pozostałą resztą uiszczonej sumy winna być zlikwidowana zaległość początkowa. Różnice kar za zwłokę, obliczonych pierwotnie w normalnej wysokości i wykazanych z początkiem okresu budżetowego, jako zaległość początkowa, a zniżonych w następstwie do 1% względnie ½% — winny być odpisane na mocy poleceń naczelnika urzędu (kierownika oddziału bilansowego), lecz nie wcześniej, niż po całkowitem uiszczeniu odnośnej zaległości podatkowej, której one dotyczą. Drogą odpisu winny być również prostowane ewentualne omyłki, popełnione przy obliczaniu kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych wykazanych, jako zaległość początkowa. Przy zamykaniu ksiąg bierczych wszystkie przedziałki dotyczące zaległości początkowej przypisów, odpisów, uiszczeń i zaległości końcowych w karach za zwłokę i kosztach egzekucyjnych winny być zamknięte, zbilansowane i uzgodnione stronami podobnie, jak i przypisane należności podatków bezpośrednich.

Zamknięcie ksiąg bierczych podatku majątkowego, założonych na rok budżetowy 1929/30 w myśl zarządzenia Min. Skarbu z dnia 19 sierp-

nia 1929 r. L. D. V. 12046/1., winno być dokonane przez podsumowanie przedziałek, zawierających zaległość początkową, odpisy i uiszczenia, dokonane w okresie roku budżetowego 1929/30 i wyprowadzenie w przedziałce 31 księgi bierczej ogólnej zaległości końcowej na dzień 31 marca 1930 r. Podsumowania te, dotyczące operacyj roku budżetowego 1929/30, należy oddzielić linją poziomą od następnego roku 1930/31, o ile zaległości danego płatnika likwidować się będzie w roku 1930/31 na tej samej połowie folio księgi bierczej. Poczem wyprowadzone w przedziałce 31 zaległości należy przenieść do przedziałki 8 tejże księgi bierczej i wykazać w następnej poziomej przedziałce względnie w drugiej połowie folio, jako zaległości początkowe na dzień 1 kwietnia 1930 r., a to zgodnie z pouczeniem, zawartem w powołanem wyżej zarządzeniu Min. Skarbu L. D. V. 12046/1. Analogicznie należy postąpić przy wyprowadzeniu zaległości końcowych z tytułu kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych, naliczonych przy zaległościach podatku majątkowego, wykazując je jako zaległości początkowe w przedziałkach 10 i 11 księgi bierczej na rok budżetowy 1930/31.

Przewidziane w części 4 § 45 przepisów o prow. rach. pod. bezp. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 17 z 1922 r.) roczne zestawienie dodatków komunalnych winno być sporządzone przez Izby Skarbowe — ogólne — na wzorze Nr. 9R, oraz szczegółowe — według poszczególnych dodatków i Urzędów Skarbowych — na wzorze Nr. 8R. — w sposób, wskazany w niniejszym okólniku dla zamknięć podatków bezpośrednich. Zaznacza się przytem, że roczne zamknięcie dodatków komunalnych winno obejmować tylko dodatki komunalne wzgl. udziały we wpływach pobierane równocześnie z należnościami skarbowemi, a więc dodatki względnie udziały przy podatku gruntowym, przemysłowym, dochodowym, podatkach zniesionych oraz karach za zwłokę, z podziałem na poszczególne pozycje budżetowe według norm, przyjętych w zestawieniu podatków bezpośrednich wzór Nr. 9R. Dodatków komunalnych, wymierzanych i pobieranych samoistnie przez związki samorządowe, w zestawieniu tem wykazywać nie należy.

Podając powyższe pouczenia do zastosowania przy zamykaniu ksiąg bierczych oraz sporządzaniu rocznych zestawień podatków bezpośrednich i dodatków komunalnych, Ministerstwo Skarbu spodziewa się, że Izby Skarbowe dołożą ze swej strony wszelkich starań, aby księgi biercze zostały należycie i terminowo zamknięte i uzgodnione, a roczne zestawienia przedłożone w terminie zakreślonym w niniejszym okólniku. Ponadto Ministerstwo Skarbu przypomina o konieczności prawidłowego sporządzenia rocznych zestawień podatków bezpośrednich i dodatków komunalnych przez Izby Skarbowe tak, ażeby nie zachodziła potrzeba zwrotu tych zestawień wskutek ich wadliwego wykonania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

Podatki od spadku i darowizn.

256.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1930 r.

L. D. V. 3246/7/30

w sprawie ponownego ustalania szacunku przedmiotów spadkowych lub darowanych celem wymierzenia podatku.

Do wszystkich Izb Skarbowych i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W myśl art. 20 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatków: spadkowego i od darowizn, władza skarbowa celem wymierzenia podatku spadkowego lub od darowizn, ustala szacunek przedmiotów spadkowych lub darowanych według ich stanu w dniu otwarcia się spadku lub zdziałania darowizny, a według wartości w czasie, w którym ustala ten szacunek.

Zdarzają się jednak dość częste przypadki, w których czy to na skutek odwołania, czy też wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego, lub też z innych powodów szacunek przedmiotów spadkowych lub darowanych, po przyjęciu go przez władzę skarbową do wymiaru podatku spadkowego lub od darowizn, musi być ponownie ustalony czyli sprostowany. Ponieważ sprostowanie wszelkiego rodzaju uchybień wymiarowych, a więc i szacunku majątku spadkowego lub darowanego winno być uskutecznione w ramach pierwotnej decyzji, — przeto Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że *przy ponownem oszacowaniu* w mowie będących przedmiotów majątkowych *wartość* sprzedażna takowych *ma być ustalona według wartości w czasie ustalenia pierwotnego szacunku*, w przeciwnym bowiem razie zaszła między dniem pierwszego a ponownego oszacowania zwyżka lub zniżka cen sprzedażnych przedmiotów tego samego rodzaju — musi spowodować podwyższenie lub obniżenie szacunku, a temsamem pokrzywdzenie podatnika lub straty Skarbu Państwa.

Zarządzenie niniejsze podadzą Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki — Wydział Skarbowy) do wiadomości podległym Urzędom Skarbowym, którym jest poruczony wymiar podatków: spadkowego i od darowizn.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

Opłaty stemplowe.

257.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 kwietnia 1930 r.

L. D. V. 3095/6/30.

w sprawie wymiany urzędowych blankietów wekslowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych, do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, do Urzędów Opłat Stemplowych oraz do tych Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych, którym poruczono wymiar opłat stemplowych.

Urzędowe blankiety wekslowe ze schematem umowy wekslowej, w których miejsce przeznaczone do uwidocznienia roku wystawienia wekslu jest oznaczone cyframi „192 . . ."—należą do blankietów, wymienionych w punkcie a) § 86 r. w. s., a zatem podlegają wymianie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

258.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

269. (Art. 88). Umowa najmu, zawarta na czas ściśle określony (np. na jeden rok), z zastrzeżeniem, że na żądanie biorącego w najem, ujawnione przed upływem okresu, na który umowę zawarto, lub w razie niewypowiedzenia, umowa przedłuża się pod temi samemi warunkami—umowa taka jest zawarta na czas *nieokreślony*, z oznaczeniem jednak pewnego terminu, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie (art. 10 ustęp drugi u. o. s.).

Tak samo ma się rzecz z umową najmu, mającą za przedmiot lokal, który podlega przepisom wyjątkowym ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), a zawartą na czas ściśle określony (np. na jeden rok), bez żadnego zastrzeżenia co do przedłużenia umowy, poza okres, w niej wymieniony. Gdy bowiem w myśl art. 11 ustawy o ochronie lokatorów wynajmujący — poza przypadkami winy lokatora oraz poza ważnemi przyczynami, które wymienia powołany art. 11, nie może korzystać z postanowień kodeksu cywilnego o ustaniu najmu bez wypowiedzenia, przeto ustalenie w umowie czasu jej trwania ma tylko to znaczenie, że stosunek będzie trwał conajmniej przez czas w umowie wymieniony, nie oznacza zaś, że stosunek ten musi ustać po upływie umówionego czasu trwania (L. D. V. 10710/6/29).

270. *(art. 141).* Podanie o wydanie kuponów od papierów wartościowych, złożonych jako depozyt w kasie państwowej, na zabezpieczenie należności skarbu państwa (należności, mogącej wyniknąć z umowy, zawartej ze skarbem państwa, należności z tytułu podatku spożywczego, cła i t. d.) nie podlega opłacie stemplowej, a mianowicie na mocy art. 141 (punktu 13) u. o. s., zgodnie z tezą, wypowiedzianą w wykładni nr. 147, ogłoszonej w n-rze 12 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1928 r. (L. D.V.2723/6/30).

Monopol Spirytusowy.

259.

OKÓLNIK ZEWNĘTRZNY Nr. 7/V C.

Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego

z dnia 17 kwietnia 1930 r.

w sprawie wzmożonego nadzoru i ochrony przesyłek spirytusu.

Odpis z odpisu.

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
DEPARTAMENT III.

Warszawa, dnia 26 marca 1930 r.

Nr. III.4. Rk. 20274/30.

W sprawie wzmożonego nadzoru i ochrony przesyłek spirytusu.

Do wszystkich Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego, wobec często w dalszym ciągu powtarzających się wypadków braku spirytusu, prosi o wydanie w drodze wyjątku zarządzenia, mocą którego odnośny personel kolejowy należy uczynić odpowiedzialnym za szkody przy przesyłkach, przy których plomby skarbowe będą naruszone nawet w tym wypadku, gdyby brak nie przewyższał 2% ubytku, przewidzianego w § 31 Rpt. Powołując się na okólnikowe zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 19.VIII. 1927 r. Nr. IV. 11517/13 w sprawie respektowania plomb skarbowych przez administrację kolejową oraz takież zarządzenie z dnia 15.X. 1927 r. Nr. IV. 14004/13 w sprawie wzmocnionej ochrony przesyłek spirytusu, Ministerstwo ponownie poleca Dyrekcjom wydać odnośnym organom zarządzenie, aby pracownicy, mający styczność z przesyłkami spirytusu, roztaczali wzmożoną ochronę w czasie przewozu przesyłek jak również i w czasie postoju wagonów na stacjach.

Winnych niestosowania się do wydanych w tej sprawie przez Dyrekcję zarządzeń należy z całą bezwzględnością pociągać do surowej odpowiedzialności administracyjnej, w razie zaś ujaw-

nienia braku spirytusu i wypłacenia odszkodowania, winnych należy pociągać również i do materjalnej odpowiedzialności.

Dyrektor Departamentu:
(—) *S. Kołakowski.*

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
DEPARTAMENT III.
Nr. III.4.Rk.20274/29.

Warszawa, dnia 25 marca 1930 r.
Odpis.

Do
Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

W powołaniu się na pismo z d. 21.XII.1929 r. L. 7933/VC. powyższe przesyła się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *S. Kołakowski.*

DYREKCJA PAŃSTWOWEGO
MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO

Warszawa, dnia 17 kwietnia 1930 r.

Do
Izb Skarbowych (Wydział IV), Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy), Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów, Państwowych Wytwórni Wódek oraz Państwowych i Prywatnych Rektyfikacji Spirytusu.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego niniejszem podaje na odwrocie niniejszego treść zarządzenia Ministerstwa Komunikacji z dn. 26.III.1930 r. Nr. III.4.Rk.20274/30, skierowanego do wszystkich Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych w sprawie wzmożonego nadzoru i ochrony przesyłek spirytusu, — do wiadomości.

Dyrektor:
(—) *A. Krahelski.*

Pożyczki Państwowe.

260.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 kwietnia 1930 r.

Podaje się do wiadomości, że na podstawie art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r. w sprawie emisji 4% premjowej pożyczki inwestycyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 99) i § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1928 r. w sprawie ilości i wysokości premij 4% premjowej pożyczki inwestycyjnej oraz sposobu ich losowania (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 190) w dniu 1 kwietnia 1930 r. zostało zamortyzowane 500 seryj 4% premjowej pożyczki inwestycyjnej w ilości 25.000 sztuk obligacyj na sumę 2.500.000 zł w złocie, oraz zgodnie z planem losowania premij, załączonym do § 1 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Skarbu, wylosowane premje tejże pożyczki na sumę 644.750 zł w złocie.

Numery seryj, wylosowanych do amortyzacji i do uczestniczenia w premjach 4% premjowej pożyczki inwestycyjnej, oraz numery obligacyj, na które wylosowano premje, z wymienieniem wysokości premij, jakie padły na poszczególne obligacje, podane są w załączniku do niniejszego obwieszczenia.

Za Kierownika Ministerstwa Skarbu:
(—) *W. Broniewski,*
Dyrektor Departamentu.

(„Monitor Polski" z dnia 29 kwietnia 1930 r., Nr. 99, poz. 146).

(Tabela urzędowa wylosowanych do amortyzacji w dniu 1 kwietnia 1930 r. seryj oraz premij do obligacyj 4% Premjowej Pożyczki inwestycyjnej 1928 r. została załączona do poz. 202 Nr. 10 Dz. Urz. Min. Skarbu z 1930 r.).

Przepisy uposażeniowe.

261.

OKÓLNIK MINISTRA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1930 r.
L. D.III.1030/1/30

w sprawie wykładni ostatniego ustępu art. 4 ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24 poz. 221).

Odpis.

Do
Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministrów
w miejscu.

W wykonaniu art. 14 ustawy skarbowej z dnia 29 marca 1930 (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 221) Ministerstwo Skarbu podaje poniżej następującą wykładnię ostatniego ustępu art. 4 tejże ustawy.

Wymieniony ustęp powołanego artykułu postanawia, że wszelkie dodatkowe wynagrodzenia funkcjonarjuszów państwowych względnie funkcjonarjuszów przedsiębiorstw państwowych, nie mogą przewyższać ich uposażenia, którego wysokość określają ogólne ustawy względnie umowy z nimi zawarte.

Zachodzi więc potrzeba ustalenia: 1) co uważać należy za uposażenie określone przez ogólne ustawy, względnie umowę zawartą z pracownikiem kontraktowym, 2) co podpada pod pojęcie dodatkowych wynagrodzeń, których łączna wysokość nie może przekraczać uposażenia względnie wynagrodenia określonego w punkcie 1 niniejszego okólnika, 3) do kogo mają zastosowanie postanowienia powołanego artykułu ustawy.

ad 1. Za uposażenie określone przez ogólne ustawy uważać należy płacę zasadniczą, dodatek regulacyjny, dodatek ekonomiczny, stołeczny, kresowy z uwzględnieniem 10% podwyżki po myśli art. 8 ustawy z dnia 18 grudnia 1926 (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 725), dodatek mieszkaniowy i 15%-wy dodatek miesięczny.

Co się tyczy pracowników kontraktowych, to o ile w myśl zawartej z nimi umowy otrzymują wynagrodzenia przyrównane do pewnej grupy uposażenia funkcjonarjuszów państwowych, — należy za ich wynagrodzenia uważać wyżej wymienione części uposażenia z wyjątkiem dodatku na mieszkanie, który im nie przysługuje.

O ile natomiast pracownicy kontraktowi otrzymują wynagrodzenie ryczałtowe, to za ich wynagrodzenie uważać należy kwotę określoną w umowie, jako ich wynagrodzenie miesięczne, oraz 15% dodatek miesięczny, o ile dodatek ten w myśl obowiązujących w tej mierze przepisów odnośnemu pracownikowi kontraktowemu przysługuje.

Za uposażenie względnie wynagrodzenie, o którem wyżej mowa, uważać należy całą kwotę brutto bez jakichkolwiek potrąceń.

ad 2. Pod pojęcie dodatkowych wynagrodzeń podpadają renumeracje, wynagrodzenia za nadliczbowe godziny pracy, wszelkie dodatkowe wynagrodzenia przyznane na zasadzie art. 9 oraz innych artykułów ustawy z dnia 9 października 1923 (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), o ile **wysokość** ich nie jest określona przez ustawę, wszelkie specjalne dodatki z tytułu szczególnej właściwości służby po myśli art. 10 tejże ustawy oraz wszelkie wynagrodzenia perjodyczne i jednorazowe, przyznawane funkcjonarjuszom państwowym, wyznaczonym na mocy istniejących przepisów prawnych przez właściwe władze do nadzoru i udziału we władzach instytucyj i przedsiębiorstw, a to niezależnie od tego, z jakich funduszów wynagrodzenia te są wypłacane.

Nie podpadają pod pojęcie dodatkowych wynagrodzeń zapomogi oraz diety i koszty podróży.

ad 3. Postanowienia wymienionego ustępu art. 4 mają zastosowanie do funkcjonarjuszów państwowych i wojskowych, których uposażenie normuje ustawa z dnia 9 października 1923 (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), do funkcjonarjuszów państwowych objętych ustawą o uposażeniu sędziów z dnia 5 grudnia 1923 (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) i do pracowników kontraktowych w służbie państwowej i w przedsiębiorstwach państwowych, objętych budżetem.

W końcu zaznacza Ministerstwo Skarbu, że za uposażenie i wynagrodzenie określone w punkcie 1) i za dodatkowe wynagrodzenia określone w punkcie 2) niniejszego okólnika, uważać należy sumę brutto uposażeń i wynagrodzeń względnie sumę dodatkowych wynagrodzeń, przypadającą odnośnemu pracownikowi w ciągu całego okresu budżetowego 1930/31, z wyjątkiem tantjem, przyznanych za lata ubiegłe oraz za rok operacyjny 1929 względnie 1929/30. Natomiast postanowienia art. 4 wyżej powołanej ustawy skarbowej mają zastosowanie do tantjem za rok budżetowy 1930/31.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D.III.1030/1/30.

Warszawa, dnia 24 kwietnia 1930 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym i Dyrekcjom Ceł oraz Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu w Katowicach

do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D.III.1030/1/30.

Warszawa, dnia 24 kwietnia 1930 r.

Wszystkim Departamentom i Urzędom Ministerstwa Skarbu, Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej i Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego oraz wszystkim Wydziałom Departamentu Budżetowego.

w/m.

do wiadomości.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Wiadomości nieurzędowe.

Wynik V Losowania książeczek P. K. O. na premjowane wkłady oszczędnościowe Serji II-giej.

50.006	53.074	60.166	63.631	68.973	72.400	75.722
50.137	54.652	60.226	63.771	69.207	72.515	75.779
50.394	55.077	60.273	64.885	69.582	72.733	76.010
50.406	55.185	60.961	65.796	70.265	72.892	76.121
50.889	55.944	61.223	67.757	70.551	73.116	76.259
51.116	56.412	61.767	67.836	71.150	73.251	76.265
51.187	56.781	62.001	67.958	71.284	73.882	77.253
52.060	59.117	62.393	68.633	72.013	74.388	77.348
52.160	59.267	63.495	68.915	72.257	74.691	77.615
52.578	59.832	63.511	68.953	72.329	75.601	78.033

78.208	79.738	83.696	87.422
78.523	79.742	83.809	87.741
78.627	80.158	83.857	88.906
78.830	80.160	85.371	89.628
79.043	80.184	85.604	
79.076	81.003	86.130	
79.183	82.434	87.271	
79.315	82.526	87.363	
79.545	83.230	87.400	
79.577	83.452	87.420	

Zaprzeczenie fałszywym pogłoskom.

W związku z rozporządzeniem P. Ministra Skarbu o podziale Izby Skarbowej Lwowskiej, obejmującej obecnie trzy województwa Małopolski Wschodniej, na dwie Izby, z których jedna obejmować ma województwo Lwowskie, a druga województwo Stanisławowskie i Tarnopolskie, rozeszła się w województwie Tarnopolskiem niepokojąca wiadomość, iż siedzibą Izby dla województwa Tarnopolskiego i Stanisławowskiego będzie Stanisławów, co byłoby bardzo niedogodne dla ludności województwa Tarnopolskiego. Ajencja P. A. T. upoważniona jest do stwierdzenia, iż siedzibą obydwu Izb będzie Lwów i że o przeniesieniu do Stanisławowa Izby Skarbowej dla województwa Tarnopolskiego nigdy mowy nie było. Tem samem nieuzasadniony jest niepokój wywołany tą nieprawdziwą wiadomością.

Drukarnia Państwowa, Miodowa 22. Nr. 50988. 25.IV. 1930 r. 8000.